

CONCURSUL „ARIPI DIN CUVINTE” , Clasa a VIII-a

- Ai de rezolvat exerciții care îți vor oferi ocazia să folosești ce ai învățat și ce știi din experiența ta de lectură și de viață. Citește cu atenție fiecare subiect și scrie rezolvarea conform cerințelor indicate.
- Vei primi 10 puncte din oficiu.
- Timp de lucru – două ore.

Citește următoarele texte:

A.

.....

II

*Cine povestește în mine, cine
mi-aduce aminte c-am trăit acolo,
în țara dintre sobă și genunchii bunicului,
întâia poveste cu zmei?*

*Vă voi face să trăiți de-a pururi,
ani duși, miraculoase răsărituri.
Deasupra gardului unde lumea sfârșea,
azi știu, de-acolo începea tărâmul zmeului.*

*Însă toate s-au sfârșit odată,
când ardeau lumânările ziua.
Bunicul dormea într-o cutie frumoasă –
și l-au luat și l-au dus pe sub mării castani.*

*Toată noaptea m-am temut pentru dânsul.
Văzând că nu se mai întoarce, ziceam:
„Dacă se-ntâlnește cu scorpia? Haide,
Azor, să ne ducem la el.”*

*Și singură mai târziu am plecat.
Pe tărâmul zmeului mișună oameni.
În jurul inimilor lor un șarpe mic
se-ncolăcește; ei sunt triști și răi.*

*Dar pentru dânsii scriu poemele mele,
scutur deasupra lor copacii de-atunci și ploile:
amintiți-vă că sunt copii pe lume,
și plante albastre, și duioșii câni.*

(Copilăria mea, de Magda Isanos)

B.

Tatăl meu fiind, cum spuneam, învățător, a trebuit să cutreiere multe sate, până să se fixeze undeva. [...] Astfel se face că eu m-am născut într-un sat, anume Târlișuia, pe care nici pe hartă nu l-am descoperit niciodată și care totuși există, de vreme ce tatăl meu a dăscălit acolo un an de zile, iar eu însumi tot acolo mi-am petrecut primele luni de viață [...]

De Maieru deci se leagă toată copilăria mea și toate amintirile asupra primului meu contact cu lumea exterioară. Eram de vreo doi ani și jumătate când ne-am mutat în Maieru. Cea dintâi amintire a existenței mele e chiar de la sosirea noastră aici. Amintirea e mai precis conturată și e de ordin auditiv. Cred că am ajuns noaptea târziu în sat, cu o căruță pe care erau încărcate diferite mobile și bagaje și în care, undeva, mă găseam și eu. [...] Amintirea aceasta dintâi e ca o deșteptare din somn prin întuneric, când urechea înlocuiește toate celelalte simțuri.

Părea că se oprise căruța; încetase zgomotul roților, un zgomot în care intra scârțâitul ușor al osiilor și hârâitul monoton al obezilor* brăzdând adânc trupul pietros al șoselei. Poate că tocmai încetarea bruscă a acestui zgomot adormitor prin insistența lui m-a deșteptat și mi-a deschis conștiința. După o tăcere de câteva clipe, am auzit deodată un zgomot nou, ciudat, zgomotul pe care-l face, când se sparge, o tablă de sticlă, acoperită cu stofă. Imediat apoi glasul tatii, cunoscut: „Na, că s-a spart ceva!”. Și după el glasul mamei, mai liniștitor, pentru mine, deși glasul părea speriat: „Vai de mine, numai să nu se fi prăpădit oglinda cea mare!” Amândurora le-a răspuns nepăsător, mormăind somnoros, un glas necunoscut: „Apoi că prea multe catrafuse...”. Glasul acela străin a fost întrerupt și acoperit de un sunet metalic, clar și dulce, de clopoțel, scuturat nervos; calul, extenuat, încerca desigur să-și scuture osteneala din oase.

Câteva clipe fu iarăși tăcere. Doar cineva umbla pe lângă căruță cu pași moi care parcă se topeau în beznă. Pe urmă, brusc, alt zgomot straniu, niște aripi, care se zvârcoleau undeva chiar lângă mine, urmate de un „cucurigu” prelung și foarte pătrunzător. — [...]

Atâta e amintirea. Într-un continuu de întuneric, glasuri distincte, cuvinte rămase în ureche (când aud și azi mai ales cuvântul „catrafuse”, îmi răsună în suflet culoarea și tonalitatea glasului de atunci), sunetul de clopoțel și cântecul cocoșului. De câte ori călătoresc noaptea cu trăsura și opresc undeva la șosea, prima clipă de liniște deplină face să mi se trezească îndată în toată ființa mea simțămintele aceluia întâi moment de viață conștientă.

De câte ori aud noaptea o căruță trecând pe șosea și sunetul clopoțelilor, inima mea vibrează întocmai ca în cea dintâi deșteptare a conștiinței, vibrează fără voia mea, ca și când s-ar fi atins coarda cea mai trainică a existenței mele sau poate însăși axa imaterială, enigmatică și eternă a sufletului. Cântecul cocoșului îmi inspiră și azi totdeauna spaimă amestecată cu plăcere...

Liviu Rebreanu, *Mărturisiri* (în volumul *Amalgam*, 1943)

5. Exprimă-ți părerea în legătură cu următoarea secvență din textul al doilea: (6 puncte)

De câte ori aud noaptea o căruță trecând pe șosea și sunetul clopoțelilor, inima mea vibrează întocmai ca în cea dintâi deșteptare a conștiinței, vibrează fără voia mea, ca și când s-ar fi atins coarda cea mai trainică a existenței mele sau poate însăși axa imaterială, enigmatică și eternă a sufletului.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

6. Care crezi că este rolul bunicilor în viața nepoților? Motivează-ți răspunsul într-un text de 5-8 rânduri. (10 puncte)

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

.....

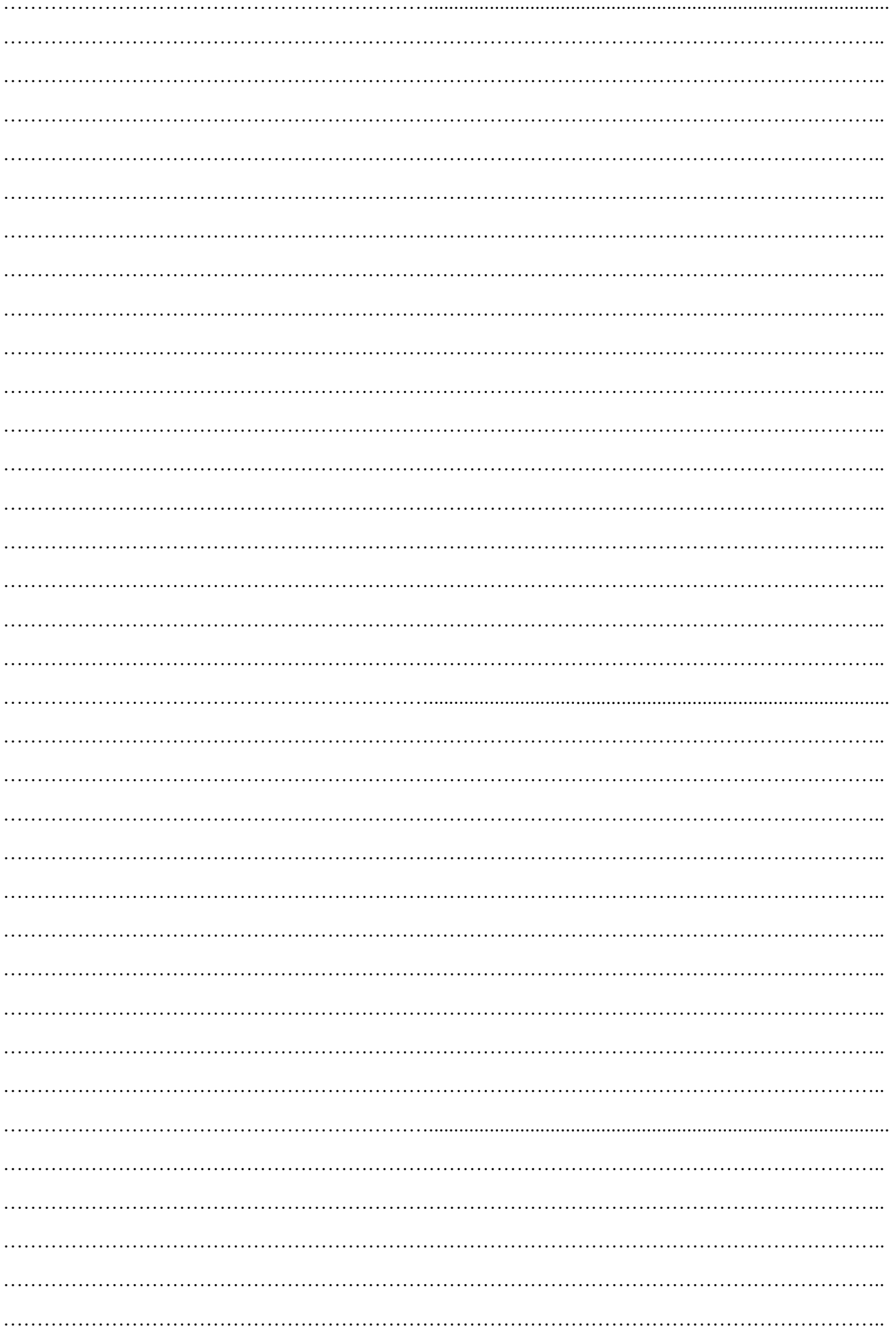
.....

Subiectul al II-lea (10 puncte)

Explică mesajul citatului „Copilăria este inima tuturor vârstelor” (Lucian Blaga) într-o compunere de 10-12 rânduri.

NUMELE ȘI PRENUMELE ELEVULUI

.....

ȘCOALA DE PROVENIENȚĂ.....

.....

PROFESORUL ÎNDRUMĂTOR

LICEUL TEHNOLOGIC „FLORIAN PORCIUS” RODNA

CONCURSUL „ARIPI DIN CUVINTE”
LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ

CLASA a VIII-a

1 Iunie 2024